

Ilustrații de Sara Mulvanny

LIBRIS

We know
Books

Redactare: Anca Zaicu

Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad

Corectură: Mihaela Cosma

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAWRENCE, CAROLINE

Cronicile întoarcerii în timp / Caroline Lawrence ; trad. din lb. engleză

și note de Roxana Tocilescu. - Pitești : Paralela 45, 2021-

vol.

ISBN 978-973-47-3337-8

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-973-47-3338-5

I. Tocilescu, Roxana (trad. ; note)

821.111

The Time Travel Diaries #1

Caroline Lawrence

Text copyright © Roman Mysteries Ltd., 2019

Illustrations by Sara Mulvanny/agencyrush.com, 2019

Originally published in the English language in the UK by Piccadilly Press,
an imprint of Bonnier Books UK Limited

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Caroline Lawrence

CRONICILE ÎNTOARCERII ÎN TIMP

volumul 1

Traducere din limba engleză și note de
Roxana Tocilescu

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Vinerea tristă	11
2. Lanțul Daisy	16
3. Mithraeumul londonez	21
4. Teleportează-mă-n trecut	24
5. Nama Mithras	28
6. Pizza fleșcăită	31
7. Dinți explozivi	34
8. Detunătura fluturelui	37
9. Deschizător de drumuri	41
10. Picioare reci	45
11. Lista morților posibile	51
12. Furăciosul de chipsuri	54
13. Bula timpului	57
14. Mantra cu milionul de lire	62
15. Rău de mișcare	66
16. Tarzan cel mototol	70
17. Tricouri romane	76
18. Copilul Mlaștinii	79
19. Femeia Mâului	83
20. Minivulcani	86
21. Stele cântătoare	91
22. Neliniști mormântale	96
23. Dans demonic	100
24. Băiatul din cor	106
25. Salutul născocit	111
26. Taur mort	116

27. Ochi albaștri	121
28. Semne bune	126
29. Costume de baie din piele	130
30. Bârnă	135
31. Dionisos, aducătorul de noroc	138
32. Apocalipsa zombi	142
33. Dinți albi	145
34. Conținut șocant	150
35. Bob Omul-cu-boilerul	155
36. Barbă Pufoasă	158
37. Turbat	163
38. Ochi de Cleopatra	166
39. Încălzire pe aburi	171
40. Grădina Dianeii	174
41. Plecta din Pergamum	179
42. Șoarecele salsa	182
43. Dragoste oarbă	186
44. Porumbei de interior	190
45. Case-mormânt	195
46. Voodoo roman	199
47. Fata lui tata	201
48. Găini pe tavă	206
49. Simulator de zbor	210
50. Sus faclele!	214
51. Stella Sum	217
52. Președintele Trump	219
53. Oameni Hazmat	222
54. Spiritele morților	227
55. Hashtag Zăpadapocalipsa	233
Nota autoarei	237
Caroline Lawrence	239

Tuturor celor de la MOLA (Muzeul de Arheologie al Londrei),
London Mithraeum Bloomberg SPACE și Museum of London
pentru entuziasmul, competența și sprijinul lor.

Vinerea tristă

Când m-am întors în timp ca s-o găsec pe fata cu ochi albaștri și cuțit de fildes, nu mi-a trecut niciun moment prin cap că aş putea într-adevăr s-o găsec. Am acceptat misiunea doar pentru bani.

Aventura mea a început într-o zi friguroasă de ianuarie, în vinerea dinaintea „lunii triste“, care e în mod oficial cea mai deprimantă zi din an. Un maldăr de pomi de Crăciun morți au încercat să-mi pună piedică în timp ce ieșeam din scara blocului. Stătusem până târziu jucând un joc pe computer, nu mă putusem trezi și ratasem micul dejun. Apoi, în pauză, Dinu Bălan mi-a înșfăcat punga de chipsuri cu sare și oțet înainte să apuc să bag vreunul în gură. (Nu, nu m-am împotrivit. Dinu e de vreo două ori cât mine.)

Așa că abia așteptam să vină ora prânzului.

Dar cu câteva minute înainte să sune clopoțelul, secretara școlii a intrat în clasă și i-a înmănat profesoarei noastre o bucatică de hârtie. Doamna Eckard s-a uitat la bilet, apoi la mine.

- Alexander, a zis ea, doamna directoare vrea să te vadă imediat.
- O-o! au ciripit câțiva copii, iar Dinu a zis:
- Ai încurcat-o, Mototolule?

Să se consemneze: numele meu nu e Mototolul. Unii copii îmi spun așa pentru că sunt un pic cam mic pentru vârsta mea.

Toată lumea se holba la mine de parcă aș fi comis vreo crimă.

M-am uitat și eu urât la ei și m-am ridicat în picioare.

De obicei sunt binedispus, dar devin irascibil când mi-e foame. Iar în momentul acela eram lihnit.

Am urmat-o pe secretară de-a lungul coridorului și în anticamera biroului directoarei. A bătut la ușă, apoi a crăpat-o ușor.

– Alexander Papas e aici, a zis ea.

– Spune-i să intre, s-a auzit vocea doamnei Okonmah.

Directoarea era așezată la birou. Prin fereastra din spatele ei se revărsa lumina rece de iarnă, făcându-i părul cenușiu și înfoiat să arate ca buretele de sârmă cu care frec tigăile când spăl vasele.

– Ia loc, te rog, Alex, a zis ea.

M-am așezat pe marginea scaunului, gata s-o tai de-acolo dacă avea să fie cazul.

– Am încurcat-o, doamnă?

– Din contră. S-ar putea să am o oportunitate grozavă pentru tine.

Trebuie doar să-mi spui câteva lucruri. Mai mergi la clubul de latină de la prânz?

– Da, doamnă.

– Cât de bine știi latină?

– Destul de bine. Doamna Forte zice că mă pricep pentru că știu greacă, așa că partea responsabilă cu limbile din creierul meu e mai dezvoltată.

– Vorbești greacă?

Am încuviințat din cap.

– Locuiesc cu bunica. E din Grecia, iar de obicei ne petrecem verile la mătușa mea, lângă Atena.

– Sigur că da.

Directoarea și-a notat ceva pe o bucată de hârtie.

– Amintește-mi, te rog – câți ani ai?

– Doisprezece, doamnă. Aproape treisprezece.

– Ești puțin cam mic pentru vârsta ta, nu-i așa?

M-am uitat urât la ea.

– Și ce?

– Nu te simți atacat, Alex, a zis ea. În cazul ăsta, e de bine. Cu dinții cum stai?

– Cu dinții? m-am încruntat eu, întrebându-mă unde se îndreaptă acel interogatoriu.

– Ai vreo plombă?

– Nu, doamnă.

– Ești sigur?

– Uitați-vă, am zis eu deschizând gura cât de larg am putut.

Gestul meu era sarcastic, dar, spre uimirea mea, directoarea chiar s-a ridicat, s-a aplecat în față și s-a uitat în gura mea. Respirația îi mirosea a cafea.

– Excelent.

S-a așezat la loc și și-a mai notat ceva.

– Îți place să înveți despre romani, nu?

Am ridicat din umeri.

– Sigur. Și despre vikingi, și despre egipteni. Dar romanii sunt preferații mei.

Directoarea a lăsat jos pixul și m-a privit.

– Dacă ai avea ocazia, Alex, ți-ar plăcea să te întorci în Antichitate, pe vremea romanilor?

Ding! Un bec imaginar mi s-a aprins deasupra capului. Hassan, care e cu un an mai mare decât mine, fusese distribuit cu oarecare vreme în urmă într-un rol de figurant într-un film. I-au dat cincizeci de lire doar ca să piardă vremea cu o grămadă de alți oameni, și-a mai și lipsit o zi întreagă de la școală. Poate că se caută figurație pentru un film cu

romani, m-am gândit. Sau poate chiar un copil-actor, care o să primească replici și tot tacâmul.

— Da, doamnă, am spus. Ar fi genial.

— Iar familiei tale nu i-ar strica un venit în plus, nu?

— Nu, doamnă. Bunica trăiește din pensie.

Inima îmi bubuia. *Dacă-aș putea să fac figurație o săptămână întreagă, aș putea câștiga două sute cincizeci de lire, poate mai mult. Mi-aș putea cumpăra cel mai șmecher telefon. În plus, realizatorii filmului m-ar putea trimite să filmez într-un loc cald și însorit. Asta ar putea fi șansa mea să debutez în film și să devin faimos și bogat. Țasta ar putea fi începutul carierei mele scilicet!*

Gândurile mi se învălmășeau în minte, iar doamna Okonmah a trebuit să pocnească din degete ca să-mi capteze atenția.

— Alexander, a zis ea, te-am întrebat dacă te descurci să te orientezi prin Londra.

— Da, doamnă, i-am răspuns. O ajut pe bunica la cumpărături, la comisiunile și alte chestii dintr-astea. Circul peste tot cu autobuzul, metroul sau trenul. Singur, am adăugat.

M-a privit preț de o clipă, apoi a scos un cartonaș mic și mi l-a întins.

— Poți să te duci la adresa asta mâine la prânz?

Era o carte de vizită, cu font negru pe un fond bej. Pe ea scria: *Solomon Daisy, Lanțul de întreprinderi Daisy, Clădirea Daisy, Walbrook nr. 7, Londra EC4N 4TA.*

A doua zi era sâmbătă. De obicei, dimineața fac curățenie în apartament, iar după-amiaza joc fotbal în parc sau, dacă plouă, mă joc pe PlayStation. Dar dacă asta îmi dădea o șansă să intru în industria cinematografică, aș fi fost bucuros să-mi modific programul.

— Da, doamnă. Pot să fac asta.

— Atunci, succes, a zis ea. Ai grijă să ajungi la timp. Punctualitatea îi arată unui potențial angajator că ești demn de încredere. Acum, ai

face bine să te duci la cantină înainte să se termine toate crochetele de pește și toți cartofii prăjiți.

— Mulțumesc, doamnă.

M-am ridicat și mi-am băgat cartea de vizită în buzunarul de la spate.

— Ah, Alex?

Aveam deja mâna pe clanță când m-am întors spre ea.

— Da?

— Nu spune nimănui niciun cuvânt despre asta, nici prietenilor, nici măcar bunicii. Ai putea să compromiți afacerea.

Luați aminte la ce vă spun: dacă directoarea vă trimite într-o misiune și vă avertizează să nu le spuneți nimic părinților sau tutorelui legal, ceva e putred la mijloc.

Lanțul Daisy

Clădirea Daisy e situată în districtul financiar al Londrei, între gara Cannon Street și stația de metrou Bank. Când am ieșit la suprafață, a fost de parcă aș fi văzut trecutul și viitorul contopite la un loc. În față mi-a răsărit Banca Angliei, care arăta ca un templu dedicat banilor. În spatele ei erau îngrămădiți zgârie-nori din sticlă și metal. L-am zărit pe cel ce seamănă cu un castravecior, am văzut unul care seamănă cu un walkie-talkie și altul care aduce cu un ciob de sticlă.

Am fost dezamăgit să descopăr că respectiva Clădire Daisy nu seamănă cu o margaretă¹ uriașă, dar cred c-ar fi greu să-ți iasă așa ceva. Era doar o clădire curbată din sticlă și oțel, de vreo zece etaje.

Înăuntru, trei recepționiști blonzi (toți bărbați) erau așezați în spatele unui birou de informații dintr-un lemn de un galben-deschis. Cu toții erau îmbrăcați la fel: sacou negru, cămașă albă și cravată subțire și galbenă. Pentru o clipă m-am întrebat dacă sunt tripleți. Sau poate chiar clone.

Când i-am întins cartea de vizită Clonei numărul 1, tânărul a ridicat o sprânceană și m-a măsurat din cap până-n picioare.

¹ În engleză, *daisy* înseamnă „margaretă”.

– Și tu ești...?

– Alexander Papas, am zis eu. Mi s-a spus să fiu aici la prânz. Sunt de la Wandsworth Academy.

Bărbatul a apăsat un buton și a vorbit în cască.

– Un elev pe nume Alexander Papas a venit pentru o întrevedere, domnule.

A dat din cap și mi-a indicat ceva în spatele meu.

– Ia acel lift până la ultimul etaj, mi-a zis. Domnul Daisy te așteaptă.

Era un lift de ultimă generație, cu oțel șlefuit și lemn deschis la culoare, dar fără niciun buton, din câte puteam vedea. Ușile s-au închis, iar eu mă întrebam ce să fac, când liftul a început să se miște de la sine. După câteva secunde, ușile s-au deschis direct într-o cameră cu o fereastră curbată imensă, care dădea spre acoperișurile clădirilor din jur, inclusiv cel al uneia cu o cupolă și-o cruce în vârf, de care eram destul de sigur că e Catedrala Sfântul Paul. Erau acolo un covor alb pufoș și niște blocuri lucioase de marmură neagră și, așezate pe ele, niște obiecte care păreau antice. Unul dintre ele era un vas grecesc cu niște luptători roșii care se confruntau pe un fundal negru. Mai era o pisică din bronz în stil egiptean, cu un cercel galben într-o ureche. Dar ce mi-a atras cel mai tare atenția a fost o platoșă aurită, în mărime naturală, dintre cele pe care obișnuiau romanii să poarte. Dacă nu era adevărată, atunci era o copie excelentă. În orice caz, filmul ăla avea să fie o producție de calitate.

– Alexander, s-a auzit o voce, iar când m-am întors, am văzut un bărbat așezat în spatele unui birou.

Avea ochelari cu rame negre și un păr negru înfioat, înspicat cu fire albe. L-am recunoscut pe Solomon Daisy, pentru că-l căutasem pe Google cu o seară în urmă. Știam că e un om de afaceri super înstărit al cărui străbunic, Ruben Denisovici, fugise de persecuțiile din Rusia în jurul anului 1900. Undeva între Moscova și Londra, Denisovici devenise, mai scurt, *Daisy*.